

Chuť žít

Za svůj život už jsem vytrousila nespočetné množství věcí – platební kartu, tátův památeční otvírák na konzervy, sestřiny klíče, které jsem si bez jejího vědomí půjčila, když jsem šla hledat ty svoje, a drobných tolik, že výsledná částka by bez obtíží vyřešila krach Newyorské burzy a ještě by mi zbylo na kafe.

Ale nikdy se mi nepovedlo prošťurovat tak důležitý artefakt, jako je chuť žít. Jasně, někdy nemám motivaci, nadšení, ve vyhrocených situacích ztrácím nervy, nebo dokonce hlavu, ale chuť žít se mnou i přes mou nezodpovědnost vždy věrně zůstávala.

Až do teď. Teď je pryč a já se cítím naprosto mizerně. To je na absenci chuti k životu nejhorší. Nevíte, co máte dělat. Jít ji hledat? To se jeví jako nejlepší varianta. Ale kam? Mám naklusat do školních ztrát a nálezů a pít se po ní mezi klíči od skříňky a kružítky? Ptát se po ní ve školní kanceláři? Věřím, že bych nebyla první ani poslední, kdo vzdělávací systém nařkne z krádeže chuti žít, ale nemám nejmenší důkaz, že jsem ji pozbyla právě na půdě školy.

Mohla zůstat kdekoli. Možná spadla do odporně olejovité polívky, kterou jsem měla k obědu, a teď plave mezi čočkou a kousky květáku v kbelíku na zbytky. Nebo ji ode mě odtrhla setrvačnost, když jsem plachtila vzduchem po pádu v autobuse. Není vyloučeno, že jsem bez ní celý dlouhý den a ona čeká u misky cereálií, kterou jsem si v ranním presu stihla jenom vylít na triko.

Jak se mi před očima začal promítat celý můj den, nešlo už tragické myšlenky zastavit. V hlavě se mi vytvořil katastrofický scénář s námětem, že jsem vůli žít nikdy neměla. Možná jsem jenom předpokládala, že tu někde je, protože ji evidentně mají všichni ostatní. Všichni ti alternativci, volnomyšlenkáři, vegani a mladí géniové kolem mě. Ale já jsem přece obyčejný člověk rodu homo sapiens, nikde v mé anatomické skladbě se chuť k životu nenachází. Dám ruku do ohně, že někde budu mít ledviny a poblíž nich i slezinu, ale chuť žít?

A zrovna když jsem v důsledku těchto myšlenek začala objevovat chuť skočit pod autobus, chuť žít nejspíš přepadla žárlivost, protože se objevila vedle mě. Upírala na mě vyčítavý pohled a špulila rty do zatvrzelého „U“.

„Kde jsi ksakru byla?“ vyhrkla jsem hned, jak jsem ji zaznamenala. Snažila jsem se znít autoritativně, ale v hlase mi byla znát značná úleva.

„Pít,“ pronese přesně s takovou rázností, o jakou jsem se pokoušela.

Nakloním k ní hlavu. Až teď začínám vnímat vůni rumu, která ji obklopuje.

„Jako... alkohol?“

Místo odpovědi sáhne do kapsy a vytáhne zmačkanou účtenku.

„Založila jsem ti účet.“ Teď už tak sebejistě nezní.

Dva rumy. Tři panáky tequilly. A něco, co se jmenuje Mal-Tai. To nebude účet u komerční banky. Podívám se na jméno podniku. Bar Reperepe.

Nevěřicně na ni zírám. Moje chuť žít propadla alkoholismu. A co víc, možná i depresím. Sebejistota je pryč a nahradilo ji podivně kňourající stvoření, které se pomalu mění v slzavé údolí. Nebo spíš slzavý Gran Canon.

„Když, ty už, ty už prostě nechceš žít,“ vyrazí ze sebe mezi vzlyky. Podstrojuju ti ty nejpoetičtější věci. Východy slunce, kvalitní kávu, Formanovy filmy... Ale ty si pořád jenom stěžuješ. Slunko mě budí, káva je drahá, Forman nemá zápletky. Dělam přesčasů už dva měsíce! Když se slečna vzbudí ve dvě ráno, koukám, aby bylo vidět souhvězdí Orionu a měsíček zpíval árie. A ty? Jdeš hledat prášky na spaní, po kterých tě ráno bolí žaludek, takže vím, že další den budu mít zase dvojitou šichtu. A za všechnu tu práci nežádám než trochu vděku. Poděkování, možná uznání.“

Po jejím proslavu jsem ještě zmatenější. Formanovy filmy jsem nikdy neviděla. Východy slunce prospím. A Orionu se nejvíc přiblížím při konzumaci stejnojmenné čokolády.

Nechci ji ale provokovat, co kdyby se rozhodla odejít nadobro? Nebo ještě hůř, odejít do Reperepe, už tak nemám finance na zaplacení útraty.

„Takže, když začnu projevovat zájem, tak se mi vrátíš?“ zkouším to usmlouvat. „Když ti věnuju večerní modlitbičku a trochu respektu?“

„Taky chci víc prostoru, než má prokrastinace. Moc se roztahuje. A zlepši si prospěch.“

Po pláči ani stopy. Chuť žít zase přebírá velení.

„Známky s tím jako souvisí jak?“ snažím se zachovat poslední zbytky rozumné argumentace, než jí všechno oddaně odsouhlasím.

„Chci na dobrou vysokou. A pokud to má být ve tvém těle, musíš dojít alespoň k maturitě.“

No jo, argument vysoké školy je silný kalibr, debaty je konec a vítěz jasný.

A tak jsem hned po zaplacení v Reperepe začala utlačovat prokrastinaci a studovat Formanovo dílo. Taky se věnuju astrologii, protože moje maturita je pořád ve hvězdách. Ale hlavně se snažím nepřehlížet chuť žít. A světe, div se, ona tady opravdu je, v každém šálku předražené kvalitní kávy.